

Aspect din finala cursei de 800 m. La intrarea în ultima linie dreaptă, conduc Rasquin (Luxemburg) și Polrzebowski (R.P. Polonă). Pînă la urmă, victoria i-a revenit atletului luxemburghez.

DIN ZILE DE ÎNTRECERI

Sfîrșit de mare întrecere... In lumina care scade încet, în amurg, sportivi și spectatori se grăbesc să prindă cu obiectivele aparatelor de fotografiat ultimele imagini ale acestei întreceri de neuitat. Cît de plăcut e să revezi în pozele din album momente care ți-au devenit atît de dragi...

Islandezul Ingi Thorsteinsson a avut chiar un mic aparat de filmat! El a drămuit cu atenție cei 25 metri de peliculă, fiindcă ținea cu tot dinadinsul să-i rămînă suficiente imagini pentru festivitatea de închidere. Dar, în momentul în care trompeții au chemat atleții și atletele pentru defilare, Thorsteinsson s-a văzut în fața unei probleme serioase. Cine să filmeze închiderea, cînd el va fi actor în aceste scene? Iar ceilalți doi colegi de echipă, Haraldsson și Thorsson, urmau să fie și ei alături de el. Mica echipă a Islandei a trebuit să recurgă la ajutorul unui spectator, care s-a oferit să facă oficiul de operator cinematografic... și astfel, cei trei flăcăi din Islanda vor putea arăta acasă la Rejkjavick, cum au defilat ei cu pas mîndru pe stadionul Republicii din București.

După terminarea campionatelor internaționale de atletism ale R.P.R., sportivul Rene Bonino din echipa Franței a declarat:

„De la început, trebuie să spun că primirea care ni s-a făcut la București a fost extrem de cordială. Am participat la multe concursuri internaționale, dar nicăieri nu m-am simțit tratat cu atîta atenție ca în frumoasa dvs. Capitală. La hotel, pe străzi, pe stadion, delegația noastră era înconjurată de zeci de tineri care ne solicitau impresii și autografe. Mulți dintre ei cunoșteau performanțele mele și ale celorlalți atleți francezi, le comentau și dădeau dovadă de cunoștințe tehnice avansate în domeniul atletismului. In ceea ce privește organizarea campionatelor, țin să remarc că a fost mult mai bună decît cea de la campionatele europene de atletism de la Berna. Pista este excelentă. Am aflat aceasta de la prietenii mei care au fost anul trecut la București și de aceea am venit decis să realizez 10"4/10 pe 100 m. plat. Din păcate, ploaia a influențat starea pistei și a trebuit să mă mulțumesc numai cu 10"6/10, deși nu mă așteptam la un rezultat atît de bun. In cele trei zile de concurs, i-am urmărit cu atenție pe atleții romîni. In mod deosebit mi-a plăcut săritoarea în înălțime Iolanda Balaș, care are mari perspective. Doresc și sper să revin la București cu prilejul celei de a VIII-a ediții a campionatelor, pentru că țin să-mi apăr titlul pe care l-am cucerit".

(Agerpres)

★

S-a vorbit cu prilejul campionatelor despre „recordurile speciale" ale lui Söter și Klics. După cum se știe, ei au devenit pentru a șaptea oară consecutiv campioni internaționali de atletism ai R.P.R. Sînt performanțe într-adevăr remarcabile. Dar nu mai puțin demn de admirat este un alt „record", acela al atletei germane Gisela Köhler. Ea a cîștigat, la acest singur campionat, patru medalii deodată: la 100 metri, 200 metri, 80 metri garduri și ștafeta de 4 x 100 metri. Cînd am felicitat-o pentru acest multilateral succes, Gisela Köhler ne-a mărturisit că bucuria ei este diminuată de regretul că la campionate n-a putut veni și prietena ei Christa Seliger-Stubnik. *„Dar, așa, am reușit să cîștig și în cursele de 100 și 200 metri în care, de obicei, veneam a doua..."*

Tot indisponibilitatea cunoscutei Christa Stubnik a făcut ca ștafeta R.D. Germane să fie formată exclusiv din sprinterele grupării Motor Jena (Irmgard Frietsche, Anne Marie Clausner, Gisela Köhler și Siegelinde Weber). Patru maestre ale sportului, patru muncitoare ale vestitei fabrici de materiale optice din Jena, un record al R.D. Germane egalat!

★

Gunar Nielsen din finala probei de 1500 metri nu a fost același Gunar Nielsen din serie. El a adoptat o tactică total diferită și, în loc să conducă de la început, cum făcuse în ziua a II-a a campionatelor, a stat tot timpul la coada plutonului, luînd conducerea abia pe ultimele sute de metri. Explicația acestei comportări originale ne-a dat-o chiar autorul ei:

— Cînd mă pregăteam pentru serie, fetele din echipa noastră mi-au spus: „Vezi, nu mai sta în spatele celor care conduc, așa cum te-ai obișnuit, alergînd mereu după Boyssen... Ieși să te mai vadă lumea!" Așa am și făcut. Dar, cînd a fost vorba de finală și concurența a fost serioasă, am preferat să adopt tactica mea obișnuită și nu m-am văzut decît la sosire. Regret, dar tactica se alege după adversar..."

★

Autobuzul cu sportivii Finlandei își face loc cu greu prin mulțime. Se merge încet, dar e cu atît mai bine pentru pasagerii în treninguri albe, fiindcă ei n-ar mai termina cu cîntecele, glumele și veselia. Tinerețea este la ea acasă și aci, ca și în sînul tuturor echipelor care au stat împreună în aceste zile de întreceri. Un cîntec se ridică din zeci de piepturi, cîntec finlandez. Nu-i înțelegi cuvintele, dar știi că izvorăște din bucuria celor care-l cîntă.

V. V.

Caietul cu scoarțe roșii

Caietul cu scoarțe roșii poartă o inscripție în goașe albă: „Expoziția de fotografii turistice". Este caietul în care mulți dintre vizitatorii expoziției de fotografii turistice organizată la Orașul Stalin și-au spus părerea asupra celor văzute, asupra inițiativei în sine și chiar asupra premierilor făcute de comisia respectivă.

Sînt în acest caiet texte mai lungi sau mai scurte, scrise cursiv sau cu litere colțuroase, semnate de elevi, muncitori, profesori, ingineri. La pagina 6-a a caietului se află 10 rînduri în hieroglife chinezești, ceva mai departe un text în greacă, iar către sfîrșit un altul în limba italiană, sub care se află data 6-9-1954 și două semnături indescifrabile. Iată traducerea acestuia din urmă: „Această expoziție fotografică de amatori e un indiciu al gustului artistic al poporului romîn. Execuția e perfectă. Aceasta dovedește în primul rînd cum stimulează guvernul Republicii Populare, prin diferite expoziții de artă, simțul artistic al poporului și îi dezvoltă gustul estetic".

Rînduri emoționante a scris strungarul D. Tudor de la atelierul de automotoare din Orașul Stalin. Privind fotografiile, mărturisește el, „mă cuprinde sentimentul de dragoste și de admirație față de scumpa mea patrie, înzestrată cu frumuseți atît de uimitoare, încît nu-ți vine să pleci de lîngă ele".

Entuziasmată de peisajele văzute, vizitatoarea L. Z. scrie acest îndemn: „Iți dai seama ce frumuseți are țara noastră? Du-te, viziteazâ-le, împrietenește-te cu ele..."

Studentul C. Lazăr își exprimă regretul că aceste fotografii atît de frumoase nu sînt multiplicate pentru a fi cumpărate de amatori. Un vizitator din București, I. Bărbulescu, sugerează organizarea unei expoziții mari în Capitală: „Fotografiile celor mai frumoase regiuni ale țării să constituie obiectul unei expoziții pe țară în Capitala patriei noastre. Aceasta ar face cunoscute cele mai bune lucrări și în special ar stîrni interesul fiecăruia de a cunoaște frumusețile scumpei noastre patrii, a o iubi cu înflăcărare și a da tot mai mult pentru înflorirea ei".

Incheiem aici seria citatelor din caietul expoziției de la Orașul Stalin, amintind totodată că dorința tovarășului I. Bărbulescu se va îndeplini deoarece în cursul lunii viitoare, cele mai bune lucrări expuse la Orașul Stalin, Timișoara, Cluj, și în alte centre de regiune vor fi reunite într-o mare expoziție la București. Ea va constitui ultimul episod al concursul de fotografii turistice organizat de C.C.S. prin Direcția Turism și Excursii în colaborare cu ziarul nostru.

ION F. BACIU

Sportivul fără vîrstă

Un om voinic și lat în spete, în trening și papuci de sport vine în fugă pe sălile facultății, se îndreaptă spre ieșire, sare grăbit trei trepte dintr-odată și dispare spre fundul grădinii, unde sînt terenurile de sport. Cîteva clipe după aceea se înapoiază în același ritm, sare din nou cîteva trepte ca să reintre în facultate. El muștruluiește în fugă pe un student care fumează (nu mai fuma, măi, că d-aia n-ai suflu"...), mai mustră pe altul care studiază ghemuit lîngă o fereastră („nu-i păcat de tine, băiat tînăr, să stai cocoșat"...). Trece ca furtuna printr-un grup de candidați care așteaptă lîngă un avizier rezultatele la admitere și dispare în direcția sălii de gimnastică.

— Cine e ăsta? întreabă unul dintre candidați.

— Cine e? răspunde portarul facultății... nu-l cunoașteți? Asta e „Succes" al nostru. Maestrul de box de jos, de la sală. Omul care n-are vîrstă. E la noi de vreo 20 de ani...

„Și, tot așa cum îl vedeți, sprinten, neschimbat ca acuma, se amestecă în vorbă un profesor cam încovoiat, cu tîmplele cărunte. De cînd îl știu (și-l știu de mult căci e cam de vîrsta mea!) e tot la fel. Faceți și voi, cei tineri, cît mai mult sport, dacă vreți să rămîneți ca dînsul".

Curiozitatea candidaților la admitere a fost ațîțată de aceste vorbe. Tot mai trebuie ei să aștepte încă vreo oră pînă se publică din nou alt rînd de rezultate.

— Haideți în sala de gimnastică, propune un băiat. Vorbim cu el, vizităm și sala... Am auzit că e frumoasă... Și cu toții, băieți și fete guralivi și zgomotoși, năvălesc pe ușa sălii de sport.

— „Succes"! le spune rîzînd în loc de „bună ziua" maestrul de box Dumitru Călinescu pe care-l văzuseră adineauri. Pe urmă, bucuros și mîndru de atîția oaspeți, le arată sala de sport pe îndelete. Păcat că n-ați venit seara, să vedeți cum se antrenează studenții după cursuri... Mai poftiți și altădată...

Dar nici unul n-are chef să plece. Vor să afle încă multe.

— Povestește-ne despre dumneata, maestre Călinescu. Stim că ai fost cîndva campion de box pe țară.

Pe fața rumenă, voioasă a „omului fără vîrstă" trece parcă în fugă o undă de melancolie:

— Fost... spune el. Dar, asta de mult... pe vremea lui Tofan, a lui Cărbune, a lui Zădărniceanu... Prin 926... 927... Nici nu erați pe atunci pe lume... Mă mir că mai știți...

— Cum de ai ajuns campion într-o vreme ca aceea? Ai avut ce-ți trebuia... posibilități... condiții?

— Deh, spune campionul de altă dată, cît despre condiții... (pe urmă rămîne o clipă pe gînduri și prin minte parcă-i trec crîmpeie... Cămăruța mică în care locuia înghesuit cu alți copii și cu părinții săi, ambii muncitori la fabrica de țigări... Primul antrenament în tirlici în sala „Tirul", la 14 ani... Animozitatea celorlalți boxeri care se temeau de noi talente... Primele începuturi grele ca muncitor și ca sportiv la atelierele Grivița C.F.R...).

— Deh, spune el din nou... condiții... n-am avut de loc condiții, dar ni le-am făcut noi singuri... muncitorii. Am pus mînă de la mînă... Am dat gale de box și șezători și, pînă la urmă, deși cu greu, măcar noi cei din Căile Ferate tot ne-am ales cu cîteva perechi de mănuși. Dar, erau altele și mai rele pe atunci decît lipsa de echipament. Era necinstea... Nu știți dumneavoastră. La box se făceau pe atunci fel de fel de aranjamente. Am să-mi aduc întotdeauna aminte, spre exemplu, cum a venit la mine antrenorul unui adversar E. Vasilescu: „Măi băiete, mi-a spus el, ești un „semi-mijlociu" bun. O știm cu toții. Dar ești și băiat sărac, așa că vezi... Dacă te dai bătut pe ring poimîine, n-o să-ți pară rău... Te alegi și tu cu ceva echipament de calitate... Cine știe, or ieși poate chiar niște bănuți pentru tine... Și, mă rog, la urma urmelor, ce însemnătate are dacă ai să mănînci și tu bătaie o dată? Toată chestia e să nu „miroase" publicul nimica..."

— Și ce ai făcut? Ai acceptat maestre? întreabă unul din viitorii studenți. Dumitru Călinescu se uită urît la cel ce întrebase. Se încruntă.

— Păi, nu ți-am spus, măi minzule? Am fost campion atîția ani! Ce mai întrebi băiete, dacă m-am lăsat anume înfrînt? Pe urmă, continuă îmbunat: degeaba mă supăr. Voi n-aveți de unde să știți... Acum sînt alte timpuri... Mai bine, după ce-o-ți intra în facultate, veniți și voi pe la sală și o să vedeți atunci cum se antrenează tinerii acuma, față de cum m-am antrenat eu...

Intre timp mai năvălește un candidat pe ușă. „Veniți! strigă el. Veniți cu toții la avizier. Se afișează alte rezultate"!

Cît ai clipi din ochi, sala de gimnastică rămîne goală. „Succes"! le mai strigă din urmă viitorilor studenți maestrul de box Dumitru Călinescu. Pe urmă, rămas singur, în încăperea goală, mormăie încîntat în barbă: măcar de i-ar primi pe toți în facultate. Cei mai mulți sînt foarte bine legați... i-am ochit de îndată... Și-oi face din ei o nouă promoție de boxeri!

M. IRIMIE

Filatelie

O nouă serie de timbre de aviație în R. P. Ungară

Seria de timbre pentru transportul corespondenței prin avion, recent emisă în R.P. Ungară, este formată din următoarele 8 valori: 40 fill. culoarea galben-brun și albastru-cenușiu, înfățișînd un pionier construind un aeromodel, 50 fill. culoarea brun-roșcat și cenușiu, înfățișînd lansarea de către un pionier a unui aeromodel, 60 fill. culoarea albastru și brun-roșcat, înfățișînd un planor în plin zbor, 80 fill. culoarea violet și brun-cenușiu, înfățișînd un avion de sport pe sol, 1 Ft. culoarea brun și albastru, înfățișînd lansări cu parașuta deasupra Dunării, 1,20 Ft. culoarea galben-verzui și brun-verzui, înfățișînd un avion întrebuințat la stropitul livezilor de pomi, 1,50 Ft. culoarea violet și albastru-cenușiu, înfățișînd un avion de pasageri în zbor deasupra Budapestei și 2 Ft. culoarea albastru și brun, înfățișînd un avion cu reacție deasupra lacului Balaton.

Desenele timbrelor — ce au dimensiunea comună de 44/44 mm. — au fost executate de pictorul Gall Ferencz. Imprimarea lor s-a făcut în heliogravură pe hîrtie albă cu filigran „stea".

